ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΗ'

ΗΝ εποχὴ ἐκείνη, ὁ Ρισελιὲ σκάρωσε μιὰ φάρσα στὸν καρδινάλιο ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Μπορντώ, μιὰ φάρσα ποὺ τὸν γελοιοποίησε στὰ μάτια ὅλων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς πόλεως.

Κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ταξειδιοῦ τοῦ στρατάρχου στὸ Παρίσι, μιὰ ὡραία Ἀμερικανίδα, μὲ τὴν ὁποία συνδεόταν ἀπὸ καιρό, τἄφτιαξε μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς πόλεως καὶ ἄφησε νὰ τὴν παρηγορήση ἐκεῖνος γιὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ φίλου της.

Μόλις ὅμως ὁ Ρισελιέ, γυρίζοντας στὸ Μπορντώ, πληροφορήθηκε ἀπ' τοὺς κατασκόπους του, ὅτι ὁ πανιερώτατος εἶχε ἀποκτήσει τὰ ἴδια δικαιώματα μ' αὐτὸν στὴ φίλη του, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, ὅπως τοῦ ἄξιζε.

Ἔμαθε λοιπὸν μιὰ μέρα, ὅτι τὸ ἴδιο βράδυ ὁ καρδινάλιος θὰ διανυχτέρευε στὸ σπίτι της. Τότε ὁ Ρισελιέ, χωρὶς νὰ χάνη καιρό, ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔστειλε τὸ ἁμάξι του καὶ τοὺς ἀνθρώπους του στὸ σπίτι τῆς Ἀμερικανίδας, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ παραλάβουν τὸν ἀρχιεπίσκοπο, ὅταν θἄφευγε ἀπὸ κεῖ.

Πράγματι, κατὰ τὰ χαράματα, ὁ ἀρχιεπίσκοπος —ὁ ὁποῖος, γιὰ τὴν περίστασι, εἶχε πετάξει τὰ ῥάσα του καὶ φοροῦσε στολὴ εὐπατρίδου— βγῆκε, τυλιγμένος σ' ἕνα φαρδὺ μανδύα ἀπ' τὴν πόρτα, ρίχνοντας φοβισμένες ματιὲς γύρω του μήπως τὸν ἔβλεπε κανένας. Εἶδε τότε τὸ ἁμάξι τοῦ Ρισελιὲ νὰ τὸν περιμένη κ' ἕναν ἀκόλουθο νὰ τοῦ ἀνοίγη τὴν πόρτα του.

Θέλησε νὰ τραβηχτῆ πάλι μέσα, μὰ ἦταν ἀργὰ πειά, γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν περιστοίχισαν, κάνοντας ὑποκλίσεις, τεμενάδες καὶ μιὰ διαβολεμένη φασαρία, ὅλοι οἱ λακέδες τοῦ Ρισελιέ.

— Δὲν θὰ πᾶτε μὲ τὰ πόδια, πανιερώτατε! τοῦ φώναζαν. Ἀνεβῆτε στὸ ἁμάξι τοῦ σφέντη μας. Αὐτὸ θὰ τοῦ κάνη μεγάλη εὐχαρίστηση.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ἡ πρωϊνὴ κίνησις τῆς πόλεως εἶχε ἀρχίσει νὰ ζωηρεύη. Τὰ καταστήματα ἄνοιγαν κ' ὁ κόσμος πήγαινε στὶς δουλειές του.

Ἄπειρο λοιπὸν πλῆθος συγκεντρώθηκε γύρω ἀπ' τὸν ἀρχιεπίσκοπο, τὸν ὁποῖο δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίση, παρ' ὅλη τὴ μεταμφίεσί του. Τὸ τί ἔγινε τότε, δὲν περιγράφεται. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρισελιὲ ἔβαλαν σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν πανιερώτατο στὸ ἁμάξι κ' ἄρχισαν νὰ τὸν περιφέρουν στοὺς κεντρικωτέρους δρόμους τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ λαός, ἀκολουθῶντας κατὰ ἑκατοντάδες, εἶχε ξεσπάσει σ' ἄγρια πρόγκα.

Μετὰ τὸ ρεζίλεμά του αὐτό, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ζήτησε μόνος του ἐπειγόντως νὰ μετατεθῆ ἀπ' τὸ Μπορντώ.

* * *

Ὁ Λουδοβίκος 15ος ἀπὸ χρόνια τώρα εἶχε βαρεθεῖ τόσο τὴ μαρκησία Πομπαδούρ, ὅσο καὶ τὴν αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία, ποὺ ἡ εὐνοουμένη του εἶχε ἐπιβάλει στὴν Αὐλή του. Γιὰ νὰ διασκεδάση λοιπὸν κάπως, κατέφευγε κάθε τόσο, μαζὺ μὲ τοὺς εὐνοουμένους του αὐλικοὺς στὸ Σουαζύ, ὅπου γλεντοῦσαν ὅλοι, ἔχοντας συντροφιά τους τὶς πιὸ τρελλὲς καὶ τὶς πιὸ εὔθυμες γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ.

Τότε ἡ Πομπαδούρ, γιὰ νὰ τὸν τραβήξη πάλι κοντά της, ἄρχισε, μὲ πραγματικὸ σπαραγμὸ ψυχῆς, νὰ διοργανώνη τὶς περίφημες διασκεδάσεις τοῦ Πάρκου τῶν Ἐλάφων, ὅπου συγκέντρωνε τὰ πιὸ ὄμορφα καὶ τὰ πιὸ νεαρὰ κορίτσια ὁλόκληρης τῆς Γαλλίας. Ἡ κοπέλλες αὐτὲς ἔμεναν λίγες ὧρες ἢ τὸ πολὺ λίγες ἡμέρες ἐκεῖ, κ' ἔπειτα ἔφευγαν, γιὰ ν' ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἄλλες. Ὁ βασιλεὺς ποὺ εἶχε γεράσει πειά, ἀρεσκόταν πολὺ νὰ τὶς σφίγγη μὲ τ' ἀδύνατα χέρια του στὴν ἀγκαλιά του, μολονότι ἡ μικροῦλες αὐτὲς ἔννοιωθαν ἀδιαφορία ἢ ἀποστροφὴ στὴ Μεγαλειότητά του. Τοῦ ἄρεσε πρὸ πάντων νὰ ξυπνάη μέσα τους τοὺς πρώτους ἐρωτικοὺς πόθους. Τὶς βαριόταν ὅμως πολὺ γρήγορα καὶ τότε φρόντιζε νὰ τὶς παντρεύη. Χίλιες ὀκτακόσιες περίπου κοπέλλες πέρασαν ἀπ' τὸ περίπτερο τοῦ Πάρκου τῶν Ἐλάφων καὶ ὅλες σχεδὸν ἀποκαταστάθηκαν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἐντωμεταξύ, ἡ Πομπαδοὺρ ποὺ τὰ ὀργάνωνε ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ μὴν τὴν διώξη ὁ βασιλεὺς ἀπὸ κοντά του, κόντευε νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό της, ὅσο ἔβλεπε τὸν Λουδοβίκο 15ο νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ τὶς νέες, ποὺ αὐτὴ ἡ ἴδια τοῦ τὶς εὕρισκε.

Ἔξαφνα, ἡ εὐνοουμένη προσεβλήθη ἀπὸ πνευμονία καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες πέθανε. Κανεὶς δὲν ἔκλαψε γιὰ τὸ θάνατό της καὶ μόλις ξεψύχησε, τὴν τύλιξαν σ' ἕνα σεντόνι καὶ τὴν ἐπῆγαν στὴν Παναγία τῶν Βερσαλλιῶν, χωρὶς κὰν νὰ περιμένουν τὸ ἁμάξι της γιὰ νὰ τὴ μεταφέρουν.

Ἡ κηδεία της ἔγινε τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα. Μὰ μόλις ἡ πομπὴ ξεκίνησε ἀπ' τὸ ναό, διευθυνομένη πρὸς τὸ Παρίσι, ξέσπασε ἄγρια μπόρα καὶ δυνατὸς ἄνεμος, ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς λιγοστοὺς αὐλικούς, ποὺ ἀκολουθοῦσαν, νὰ γυρίσουν πίσω.

Ἔτσι, ἡ νεκροφόρα τράβηξε σχεδὸν μόνη της γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε ἀπ' τ' ἀνάκτορα, ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος παραμόνευε τὸ πέρασμά της, βγῆκε στὸν ἐξώστη τοῦ διαμερίσματός του, ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν καμαριέρη του. Ἡ βροχὴ λυσσομανοῦσε πάντοτε. Μὰ ὁ Λουδοβίκος 15ος δὲν ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ κ' ἔμεινε ἐκεῖ, βυθισμένος σὲ σκέψεις, ὥς ὅτου ἡ νεκροφόρα ἐξαφανίστηκε στὸ δρόμο καὶ στὸ σκοτάδι ποὺ εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ πέφτη.

Τότε ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του κ' ἐνῶ ἄφθονα δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του, εἶπε στὸν ὑπηρέτη :

— Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη τιμὴ ποὺ μπόρεσα ν' ἀποδώσω στὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία ὑπῆρξε φίλη μου ἐπὶ ἑξῆντα ὁλόκληρα χρόνια.

* * *

Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο τῆς Πομπαδούρ, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι καὶ ὅπως πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, ἄρχισε πάλι ν' ἀνασκαπτεύεται σ' ὅλες τὶς ἀνακτορικὲς μηχανορραφίες.

Ὁ βασιλεὺς δὲν εἶχε πειὰ ἐπίσημη εὐνοουμένη καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ αὐλικοὶ τοῦ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὴ γυναῖκα ποὺ θὰ κατελάμβανε τὴ θέσι τῆς Πομπαδούρ.

Στὴν ἀρχή, σκέφτηκαν ὅλη τὴ δούκισσα ντὲ Γκραμμόν, τὴν ἀδελφὴ τοῦ πρωθυπουργοῦ Σουαζέλ, μὰ ἡ ὑπερήφανη αὐτὴ γυναῖκα δὲν εἶχε κανένα ξεχωριστὸ θέλγητρο γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, σὰν τὸ Λουδοβίκο 15ο, ὁ ὁποῖος εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του τὶς ὡραιότερες κοπέλλες τῆς Γαλλίας.

Μετὰ τὴν Γκραμμόν, σκέφτηκαν τὴν κ. ντ' Ἐσπαρμπτές, ἡ ὁποία εἶχε τὰ ὡραιότερα χέρια τῆς Αὐλῆς, μὰ αὐτὴν δὲν τὴν ἐνέκρινε ὁ πρωθυπουργός.

Τότε ὁ Ρισελιέ, βλέποντας πὼς τὸ πεδίο ἦταν ἀκόμα ἐλεύθερο, ἄρχισε νὰ ἐπιθεωρῆ μιὰ—μιὰ ὅλες τὶς μεγάλες κυρίες τῆς Αὐλῆς, γιὰ νὰ διαλέξη ἀνάμεσά τους ἐκείνη, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη του, θὰ μποροῦσε νὰ γοητεύση τὸ βασιλέα. Ἤθελε, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ θρόνο καὶ ἀπὸ ἐκτίμησι πρὸς τοὺς ἄλλους εὐπατρίδας, νὰ καταλάβη μιὰ γυναῖκα τῆς τάξεώς τους τὴ θέσι τῆς εὐνοουμένης, τὴν ὁποία βεβήλωνε ὥς τότε μιὰ ἀστή.

Ἂν καὶ ἦταν πειὰ ἑβδομῆντα χρόνων, ἔλπιζε ὅτι ἡ νέα εὐνοουμένη θὰ συντελοῦσε ἐπὶ τέλους, ὥστε νὰ γίνη πρωθυπουργὸς καὶ νὰ δοξαστῆ, ὅσο κι' ὁ μεγάλος θεῖος του, ὁ περίφημος καρδινάλιος.

Ἐντωμεταξύ, ὁ βασιλεὺς εἶχε ξεχάσει τὴν Πομπαδούρ. Ἀρνιόταν μάλιστα τὴν ἀγάπη του πρὸς αὐτὴ καὶ εἶπε μιὰ μέρα στὴν κ. ντὲ Σεράν :

— Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα τὴν Πομπαδούρ.

— Κι' ὅμως, παρατήρησε ἐκείνη, τὴν κρατήσατε κοντά σας σ' ὅλη της τὴ ζωή.

— Ναί, εἶπε ὁ βασιλεύς, κάνοντας συγχρόνως μιὰ κίνησι βαρυεστημάρας. Τὴν κράτησα, γιατὶ ἂν τὴν ἔδιωχνα, ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ τὴ σκότωνα.

Τίποτε λοιπὸν δὲν ἐμπόδιζε τὸ βασιλέα νὰ προσλάβη καμνούργια εὐνοουμένη. Ἡ δυσκολία ὅμως γιὰ τὸ Ρισελιὲ ἦταν νὰ τοῦ βρῆ τὴν εὐνοουμένη ἐκείνη, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἔκανε ὅλες του τὶς θελήσεις καὶ θὰ ἐξιτηρετοῦσε τὶς φιλοδοξίες του.

Ἔξαφνα μιὰ μέρα, κάποιος ντὺ Μπαρρύ, ἕνα ἐλεεινὸ ὑποκείμενο, τοῦ ὁποίου ἔργο ἦταν νὰ προμηθεύη ὡραῖες γυναῖκες στοὺς εὐγενεῖς, τοῦ πρότεινε γιὰ εὐνοουμένη τοῦ Λουδοβίκου 15ου μιὰ νέα γυναῖκα, οὐρανίας ὀμορφιᾶς, μὰ ἔλαφρῶν ἠθῶν, τὴ δεσποινίδα Λάνζ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ματά» της, ἐνῶ βρισκόταν μόνη της, ἀργὰ τὴ νύχτα, στὴν καμπάνα ἑνὸς βαποριοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο πήγαινε στὴ Γαλλία, εἶδε ἔξαφνα νὰ παρουσιάζωνται μπροστά της δυὸ κομμένα καὶ ματωμένα χέρια.

Ἡ λαίδη, τρελλὴ ἀπ' τὸ φόβο της, ἄρχισε νὰ φωνάζη κ' ἀμέσως ἔτρεξαν στὴν καμπάνα της ὅσοι ἄκουσαν τὶς ἀπεγνωσμένες της κραυγές. Κατάπληκτοι δὲ κ' αὐτοὶ εἶδαν τότε τὴν τρομερὴ ὀπτασία, ἡ ὁποία δὲν ἐξαφανίστηκε, παρὰ μόνο ἔπειτ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα.

Οἱ ναῦτες τοῦ καραβιοῦ εἶπαν τότε, ὅτι τὰ τρομακτικὰ αὐτὰ χέρια εἶχαν ἐμφανισθεῖ καὶ ἄλλοτε στὸ ἴδιο διαμέρισμα, στὸ ὁποῖο, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κάποιος κακοῦργος εἶχε σκοτώσει ἕναν ἐπιβάτη, γιὰ νὰ τὸν ληστεύση κ' ὕστερα ἐπεχείρησε νὰ τὸν κομματιάση καὶ νὰ ῥίξη τὰ κομμάτια του στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ δὲν πρόφταση, παρὰ νὰ κόψη μόνο τὰ χέρια τοῦ θύματός του, γιατὶ τὸν ἀντελήφθησαν ἐξαφνα καὶ τὸν συνέλαβαν.